

Μια διαφορετική εξόρμηση στην Αρκαδική γη

Επιτέλους έφτασε η μέρα που τόσο περίμενα! Η μέρα που η τάξη μου θα πραγματοποιούσε μια ακόμα μονοήμερη εκδρομή. Αυτή τη φορά στην ορεινή Αρκαδία.

Η χειμερινή μας εξόρμηση ξεκίνησε νωρίς το πρωί μιας Κυριακής, στα μέσα Φεβρουαρίου. Ήμουν πραγματικά ενθουσιασμένη. Η διαδρομή με το λεωφορείο αν και πολύωρη ήταν ευχάριστη. Ταξιδεύαμε για αρκετή ώρα, κάνοντας μια μονότονη διαδρομή στην Εθνική Οδό, μέχρι που μπήκαμε στον φυσικό παράδεισο της Αρκαδίας.

Τα Γορτυνιακά Όρη και το Μαϊνάλο μας υποδέχτηκαν χαρίζοντάς μας πανέμορφα τοπία, μικρές ζωγραφιές της φύσης. Προχωρήσαμε ανεβαίνοντας τις φορτωμένες από έλατα και πανύψηλα γυμνά δέντρα πλαγιές του Μαινάλου μέχρι που φτάσαμε στην ιερά Μονή Κερνίτσας.

Το μοναστήρι στεκόταν αγέρωχο σε ένα ύψωμα κοντά στη Βυτίνα και η πυκνή βλάστηση της Αρκαδικής γης το αγκάλιαζε λες και γνώριζε την ιερότητά του. Τα πέτρινα σκαλοπάτια της Μονής, μας οδήγησαν στον ναό της Παναγίας της Κερνίτσας, όπου είναι αφιερωμένος στην κοίμηση της Θεοτόκου. Οι φιλόξενες μοναχές της μας υποδέχτηκαν περήχαρες και μας οδήγησαν στη σπηλιά που υπάρχει κάτω από το κεντρικό ναό εκεί που βρέθηκε η εικόνα της Παναγίας. Η εικόνα αυτή θεωρείται θαυματουργή γι' αυτό και συχνά η Ιερά Μονή αναφέρεται ως θεραπευτήριο, επειδή εκεί κατέφευγαν άτομα με ασθένειες ψυχολογικής και νευρολογικής φύσης.

Το μοναστήρι χτίστηκε περίπου τον 12^ο αιώνα επί αυτοκράτορα Ανδρόνικου Παλαιολόγου και λειτουργούσε πάντα ως ανδρική μονή μέχρι το 1940, που με βασιλικό διάταγμα μετατράπηκε σε γυναικεία, για να μην ερημώσει. Επίσης εκεί λειτούργησε κρυφό σχολείο και δυστυχώς δέχτηκε την καταστροφική μανία του Ιμπραήμ τα χρόνια της Τουρκοκρατίας.

Με αισθήματα ευλάβειας και σεβασμού αποχαιρέτησαμε το ιστορικό αυτό μοναστήρι με κατεύθυνση προς τον επόμενο προορισμό.

Ακολουθώντας τον δρόμο που ενώνει τα δύο πέτρινα κοσμήματα της Αρκαδίας, τη Δημητσάνα με την Στεμνίτσα φτάσαμε στην Μονή Αιμυαλών που είναι αφιερωμένη στη γέννηση της Θεοτόκου. Κατεβήκαμε τα πέτρινα σκαλοπάτια προς τη μονή με τη θέα να μας κόβει την ανάσα, εξαιτίας του μεγάλου ύψους. Ο μικρός ναός της Θεοτόκου σφηνωμένος μέσα στον βράχο προκαλεί σε κάθε επισκέπτη δέος. Θεωρείται πως η μονή ιδρύθηκε περίπου τον 16^ο αιώνα από δύο αδέρφια που κατάγονταν από το χωριό Αιμυαλοί της Μεσσηνίας, από όπου πήρε και το όνομά της. Το μοναστήρι πρόσφερε πολύ μεγάλο έργο στον αγώνα για την απελευθέρωση του έθνους και υπήρξε ορμητήριο των Κολοκοτρωναίων.

Ήταν μεγάλη τιμή για μας και χαρά που οι ιερείς της μονής μας καλωσόρισαν, μας υποδέχτηκαν και μας επέτρεψαν να κόψουμε τη πρωτοχρονιάτικη πίτα της τάξης μας εκεί. Η θερμή φιλοξενία τους με εντυπωσίασε και παρότι δεν θέλαμε να αποχωριστούμε τον ιερό αυτό χώρο ξεκινήσαμε, καθώς η ώρα μας πίεζε, για τη Στεμνίτσα.

Το γραφικό χωριό της Στεμνίτσας χτισμένο σε υψόμετρο άνω των 1.000 μ. αφήνει εντυπωσιασμένο κάθε του επισκέπτη. Είχαμε την τύχη το λεωφορείο μας να σταθμεύσει στη πλατεία Α΄ Πελοποννησιακής Γερουσίας και έτσι να θαυμάσουμε το πανύψηλο και περίτεχνο καμπαναριό – ωρολογιοστάσιο που έχει κατασκευαστεί από το 1877. Η μεσημεριανή μας επίσκεψη στη Στεμνίτσα ήταν πολύ σύντομη όμως προλάβαμε να θαυμάσουμε τα πετρόχιστα πυργόσπιτά της, τις ξύλινες κατασκευές που διακοσμούν κάθε σπίτι και να περπατήσουμε στα λιθόστρωτα σοκάκια του χωριού. Το ιστορικό αυτό χωριό δικαίως θεωρείται το στολίδι της Αρκαδίας.

ΠΛΑΤΕΙΑ
Α΄ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΗΣ
ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ

Επόμενος προορισμός το Υπαίθριο Μουσείο Υδροκίνησης. Η επίσκεψη στο μουσείο μας έδωσε την δυνατότητα να περάσουμε από το πανέμορφο χωριό της Δημητσάνας. Μέσα από το λεωφορείο προλάβσαμε να δούμε τα πέτρινα αρχοντικά σπίτια της και να μαγευτούμε από το πανέμορφο γυμνό χειμωνιάτικο τοπίο της, δυστυχώς ο χρόνος δεν μας επέτρεπε να περιηγηθούμε στα πέτρινα καλντερίμια της.

Το μουσείο Υδροκίνησης στη Δημητσάνα ήταν μια ξεχωριστή εμπειρία, καθώς μας ταξίδευε πίσω στον χρόνο. Μοιάζει σαν μια μικρή βιοτεχνική μονάδα που κινητήρια δύναμη ήταν το νερό. Ξεναγηθήκαμε στα μικρά κτίριά του, που το καθένα από αυτά ήταν και ένα ξεχωριστό εργαστήριο. Στο πρώτο κτίριο εκπλαγήκαμε από τη δύναμη του νερού καθώς παρατηρούσαμε την νεροτριβή. Δίπλα της υπήρχε ένας αλευρόμυλος και βγαίνοντας έξω από το κτίριο αυτό συναντήσαμε ένα υπαίθριο ρακοκάζανο. Στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε στο βυρσοδεψείο όπου και παρακολουθήσαμε όλοι την διαδικασία επεξεργασίας δέρματος μέσα από ένα εκπαιδευτικό βίντεο. Τέλος οδηγηθήκαμε στο μπαρουτόμυλο ο οποίος πίσω από την θορυβώδη ρυθμική του κίνηση, έκρυβε την δική του ένδοξη ιστορία συμμετέχοντας στην Ελληνική Επανάσταση, καθώς τροφοδοτούσε τον Αγώνα με πολεμικό υλικό.

Τέλος αφήνοντας πίσω μας το μουσείο ξεκινήσαμε για τη Βυτίνα. Η βόλτα μας στην Βυτίνα ήταν μικρής διάρκειας, αλλά καταφέραμε να ξεκουραστούμε στη ζωντανή πλατεία της, να περπατήσουμε στα γραφικά στενά της, να αγοράσουμε προϊόντα της και αναμνηστικά. Αποχαιρετώντας την Βυτίνα, την «Ελβετία του Μωριά» ολοκληρώθηκε η περιήγησή μας στην ορεινή Αρκαδία.

Γεμάτοι από ωραίες εικόνες, νέες εμπειρίες, σημαντικές πληροφορίες και περισσότερη γνώση πήραμε τον δρόμο της επιστροφής. Πλημμυρισμένη από ωραία συναισθήματα και βαθιά ικανοποίηση, φέρνω στη σκέψη μου την όμορφη αυτή και ξεχωριστή εκδρομή και εύχομαι να μου δοθεί η ευκαιρία να την επαναλάβω.

ANNA MARIA ΜΗΤΣΕΛΗ

ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤ1 ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 18ΟΥ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ